

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 12 d'Abril 1930. — Subscripció 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts. — Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I. — Núm. VII

El miracle de la incredulitat
dels jueus, val més que el de la
ressurrecció.

Diderot.

ACLARINT DUBTES

AL costat de l'enflocament primaveral amb que s'agença el paisatge de la nostra terra, la primavera política, que aquest any, és un veritable símbol de properes realitzacions de les nostres més cares esperances, ha tret en el camp espiritual de la nostra ciutat una prometedora flor: el "Casal Català".

La llarga i dolorosa hivernada, que havem sofert, ens ha servit abastament per madurar i fixar, d'una manera definitiva, les nostres idees i sentiments, envers els futurs destins que havem d'aconseguir per el nostre poble; per aquesta raó veiem amb alegria que les primeres flors que brotin, en el nostre camp polític, tinguin un inconfusible perfum d'amor a Catalunya i aspirin alhora a esdevenir autèntica senyera de la seva no gaire llunyana llibertat nacional.

Assabentats com estem dels nobles i democràtics anhels que guien els cors i pensament de la majoria dels seus fundadors, no havem d'amagar la simpatia amb que veiem la fundació d'aital Centre, que el suposem un defensor més de les llibertats per les quals tots lluitem.

La seva actuació futura, que desitgem sigui dintre els més purs procediments democràtics i republicans, ens servirà de nord per orientar la nostra conducta envers ell, oferint-li la nostra humil col·laboració, o bé la nostra més franca oposició, si seguia uns camins contraris als ideals que nosaltres més estimem.

De moment, no podem fer altra cosa que avançar-li el nostre dubte sobre l'eficàcia que pugui tenir l'acoblament de diversos sectors polítics, majorment acceptant-ne els que encara no tenen ben definides les seves conviccions republicanes, puix que la Direcció de l'esmentat Casal haurà de patir forçosament del caràcter d'ambigüitat que li donarà la diversitat dels seus elements, essent molt difícil pendre una orientació que complaui a tothom, en els diversos problemes, que suggerirà la intensa vida política que sembla es desplegarà a tot Catalunya.

En aquesta lluita, que es prepara, els nostres partits polítics hauran de tenir un programa mínim comú, que tendeixi a coordinar llurs esforços a l'obtenció del reconeixement de la nostra personalitat nacional, però, des d'aquest punt de partida que entenem ha d'ésser la base de totes les possibles actuacions polítiques a Catalunya, havem de derivar també les nostres activitats envers la solució d'altres problemes econòmics i socials, els quals constitueixen una important part dels ideals d'integritat política dels diversos sectors d'opinió que cada partit representi.

I com que la solució d'aquests problemes varia molt, segons es parteixi de principis conservadors de dreta o bé d'idees semi-revolucionàries d'esquerra, és per això que no veiem prou clar que pugui ésser feconda en realitats l'acoblament d'ideologies diverses, constituint lligues polítiques, que tots sabem els minsos fruits que han donat a Catalunya.

Nosaltres creiem que encara que els diferents sectors polítics vagin enllaçats per un comun denominador de catalanitat, no per això ha de quedar cadascú de seguir el camí del seu íntegre ideal polític, lliure de la possible coacció que podria ésser-li la convivència amb altres ideologies que solament tinguessin de comú amb ell el reconeixement de la nostra sobirania nacional.

L'obrer i el problema català

La tralla amb que la Dictadura fetejava a Catalunya i a totes les coses netament catalanes (institucions, llengua, cant, costums) tingué una virtut innegable, la de ferir barroerament la sensibilitat de tots aquells que mai havien volgut posar en joc el seu cervell i deixaven esmunyir la seva vida insubstancial i nul·la, sense preocupar-se del que els voltava, convertint-los en homes d'acció. D'aquí neix la negació a l'obra dels caiguts inquisidors, en 1930 la primavera de la natura, va agermanada al reffloriment de tots els sectors polítics quina sava corre amb més vida que mai. Si un n'hi ha que se sent esperonat i se'l veu que es redressa valent es el que la tralla ferí fins als replecs de l'ànima, és el que el flageli castigà les fibres més internes, fent que brollés una sang que ben al contrari del que podien preveure, va assaonar la terra, preparant-la per germinar-hi la nova llavor. Així, és que, els que havien d'ésser els nostres butxins amb llur tasca destructora, han amarat tots els pobles d'una esplendorosa catalanitat.

Ara, amb més virior que mai glateix en l'ànim de tots el que en diem el nostre plet: llibertat per els esclaus.

¿Quin ajut donarà l'obrer a aquestes reivindicacions?

Els caps dirigents en la nova tasca a seguir tenen la paraula. Ells són els que poden atraure o foragitar de llur entorn a l'obrer català. Cal pensar que ni les poesies, ni les cançons, ni les festes més o menys aparatoses, tenen per a l'obrer l'atractiu justificant. L'obrer necessita garanties. Fins ara ni la més lleu senyal ens ha fet preveure el més petit guany en la nostra posició social sortint o no victoriosa la Causa Catalana. El problema és portat de faiso quelcom egoista, amb apariències d'ésser sols un moviment de classe «millores per l'indústria, assoliment d'un màxim de producció, administració acurada de cabals etc. trobant-se a faltar, però, aquell estudi i resolució en par del problema social, el desig de beneficiar d'aquesta nova fase d'activitats a l'element productiu, a n'aquest altre esclau de la injustícia humana quin problema més viu que cap altre, ningú resol ni até, fent que es perdi el seu prec justíssim en la buidor de la incomprendibilitat i de la sordera de tots aquells que la fortuna ha aixecat de nivell.

Com pot l'obrer tenir cap apreci a la terra que l'ha vist nèixer si no hi té seu ni el pam de sol que l'aguanta, despullat de vents, amb un guany mesquí, viu sempre a mà de l'etzar preparat per l'emigració, únic camí al que ben sovint té de posar peu quan es veu mancat del pa just per sostenir la família. Les estadístiques de emigració a Espanya i Itàlia païssos en tot germans, me confirmen això que dic.

Dels antics partits polítics catalans, dintre dels quals militava gairebé tota la burgesia a la que la gran guerra beneficiava ben considerablement, no se'n vegè ni la més petita iniciativa encaminada al benestar de la classe prole-